

на ума прѣдставлява разумната, духовната му страна, а дѣспната, това е волевата страна на човѣка. Ето защо човѣкъ трѣбва да вирегне на работа и двѣтѣ страни на своя мозъкъ. Ако мозъкътъ на човѣка не е правилно развитъ, т. е. ако не е симетриченъ, този човѣкъ и въ физическия свѣтъ, и въ духовния свѣтъ ще загазва въ голѣми мжчноти. Напримѣръ, дойде му въ ума нѣкаква идея, рече да я приложи, но веднага се поколебае. Значи, неговата цѣль не върви по опрѣдѣления диагоналъ. Този диагоналъ е цѣльта къмъ Бога, къмъ Божествения свѣтъ. Извънъ физическия свѣтъ има само една цѣль, понеже, споредъ схващанията на новото учение, извънъ насъ има други разумни същества, съ които ние сме свързани още тукъ на земята. Прѣди насъ сж живѣли хиляди и милиони хора, които и досега живѣятъ. Тѣхнитѣ тѣла сж изчезнали, но душитѣ и духоветѣ имъ живѣятъ и днесъ. Като казвамъ, че тѣ живѣятъ, подразбирамъ, че тѣ ни въздѣйствуватъ отъ невидимия свѣтъ.

Псалмопѣвецътъ казва: „Ще ми изявишъ пътя на живота“. Какъ ще намѣримъ този пъть въ съврѣменната наука? Попитайте кой и да е поетъ, защо пише и вижте, какво ще ви отговори той. Попитайте кой и да е музикантъ защо свири. Попитайте коя и да е майка защо ражда. Попитайте кой и да е учителъ защо учи ученицитѣ, Попитайте кой и да е свещеникъ защо служи въ църква. Нади всички тия хора все иматъ нѣкаква цѣль въ живота си? Главната цѣль е служене на великото, на Божественото у насъ. То осмисля живота. Да служимъ на Бога, значи да служимъ на безсмъртното, на вѣчното, на онова, което ще осмисли жи-